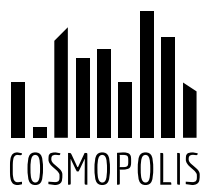

REBECCA RAISIN

Pojízdné
**KNIHKUPECTVÍ
ŠŤASTNÝCH
KONCŮ**

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

Pojízdné

**KNIHKUPECTVÍ
ŠŤASTNÝCH
KONCŮ**

Přeložila Michaela Melišíková

First published in Great Britain by HQ,
an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd. 2020 under the title
ARIA'S TRAVELLING BOOK SHOP
Copyright © Rebecca Raisin 2020

Translation © Grada Publishing a.s. 2024, translated under licence from
HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Michaela Melišíková, 2024
Cover design by HQ 2021

ISBN 978-80-271-5220-9

Tohle je pro tebe, Jax.
Jsi moje sluníčko.

PROLOG

Globus se před námi točí, jednotlivé země se nám míhají před očima. Rosie musí jen ten pohyb zastavit konečkem prstu, ale já vím, že to neudělá. Neučiní tak závažné rozhodnutí na základě něčeho tak vrtkavého, jako je osud.

Nemůžu si pomoci a poškádím ji: „No tak, Rosie, na co čekáš?“

Odvrátí své šedomodré oči. „Já jenom... připadá mi to moc riskantní. Co když tu věc zastavím na Antarktidě nebo tak někde?“

Zakřením se a se smíchem odvětim: „Na Antarktidě určitě pojízdné knihkupectví přijde stejně vhod jako všude jinde, ne? A vsadím se, že i tam si zamilují tvoje domácí čajové směsi, které dokážou zahřát u srdce!“ Veškerá radost z bydlení v našich obytných vozech spočívá v tom, že máme svobodu zamířit, kamkoli se nám zachce. Antarktida je možná ale vážně příliš daleko...

Než stihnu dodat cokoli dalšího, Rosie vyrazí do zadní části dodávky. „Vydrž!“ požádá mě s úsměvem na tváři a já vím, že to, co přijde, měla celou dobu naplánované. Vsadím poslední libru, že má sešit s podrobným rozpisem, kam s našimi pojízdnými prodejny pojedeme příště. Popravdě řečeno, věřím Rosie, že nás povede

správnou cestou. Ona je z nás dvou ta rozumná, zatímco já jsem příliš rozmarná, než abych činila zásadní životní rozhodnutí. Slepě bych se vrhla klidně tam, kam mi ukáže ten globus, obzvlášť když si trochu víc přihnou vína.

„Tadá!“ vykřikne a vyskočí zpoza růžového závěsu, který odděluje ložnici od obývacího pokoje.

Zavrtím hlavou a musím se zasmát. Na kamarádčiných dokonalejších, platinových blond vlasech sedí načechraný modrý baret. Jsem si jistá, že má někde v záloze i sladěnou šálu a kapesní slovník. „Jedeme do Francie?“

„*Oui, oui!*“ odvětví a vytáhne zpoza zad druhý baret, který po mně hodí. „Možná jsem blázen, ale mám pocit, že se tam bude dít něco senzačního. Ta země je tak *romantická*. Dokážu si představit, že tam *rozkvete* i láska.“

Obrátím oči v sloup. „Kvůli *tomu* sis vybrala Francii? Myslíš, že se tam zabouchnu do nějakého zádumčivého Francouze?“

Pokrčí rameny. „Udělala jsem si malý průzkum...“

„A je to tady.“ Když Rosie řekne, že si *udělala malý průzkum*, znamená to, že se své představy, jakkoli je šílená, nehodlá vzdát bez boje.

„... a ti zádumčiví Francouzi, o kterých mluvíš, milují knihy!“

Čekám, s čím dalším na mě vyrukuje, třeba jak by naše obchody mohly vzkvétat, ale ona mlčí.

„To je všechno? Kvůli tomu, že někteří Francouzi rádi čtou, myslíš, že je to super místo, kde bychom mohly strávit rok jako karavanistky? Na tom se zakládá *celé* tvoje rozhodnutí?“ Tohle na ni neseď, dokonce i na Rosie je to dost netypické.

Ve tváři celá zrudne. „Když to řekneš takhle, zní to bláznivě! Ale ono to není jen o tom, že rádi čtou, mají totiž knihy v krvi, stejně

jako ty! Žijí a dýchají slovy a oslavují svou kreativitu. Taky tam jsou všude prodejny sýrů, a kdo by je neměl rád?“

Povytáhnu obočí. „Já mám sýrárny ráda. A cukrárny taky.“

„Hlavně cukrárny. Fajn, takže do toho jdeme? Vykašleme se na festival a všechno ostatní, co už známe, a zkusíme štěstí ve Francii...?“

„Co můžeme ztratit?“ odpovím. „Když to nevyjde, vrátíme se domů...“

Ale v žádném případě se nezamiluju, tedy nanejvýš do nějakého francouzského jídla o třech chodech. *Tomu* si dovolím své srdce otevřít.

KAPITOLA PRVNÍ

SOUTHWARK, LONDÝN

V přítmí útulné londýnské hospůdky se tísníme s podnapilými nomádskými přáteli a nevnímáme hluk, tělesné teplo ani nikoho jiného kromě sebe. V semknuté skupince se smějeme tolik, až nám z toho tečou slzy. Max začne prozpěvovat *California Dreamin'* a my se k němu všichni přidáváme a zpíváme jednu z našich nejoblíbenějších písní předchozího roku. Tu, kterou jsme si notovali, zatímco jsme se choulili u táboráku, kdy někdo brnkal na kytaru a my vysedávali pod něžným svitem měsíce. Teď vzájemně propleteme paže a začneme se pohupovat. Je nám úplně fuk, že vypadáme jako blázni.

Naše partička nespoutaných a báječných kočovných duší se chystá rozptýlit po světě, jako když se cvrnkne do skleněných kuliček, a navzdory našim nejlepšímu úmyslu je pravděpodobnost, že se znovu setkáme, mizivá. Ze zkušenosti vím, že několika z nich se život v dodávce začne protivit, takže karavan prodají a vrátí se k práci s klasickou pracovní dobou. Jiní se zamilují, ať už do osoby, nebo místa, a usadí se v zahraničí. Někteří budou pokračovat v cestě až

na samý kraj světa ve snaze najít to nepolapitelné, co nedokážou pojmenovat. Loučení je vždycky těžké, ale tohle je hlubší a definitivní. Všechno, co nám bylo při cestování po stejném festivalovém okruhu drahé, se rozpadá.

Možná mi to tak připadá proto, že se chystám se svou dodávkou, v níž provozuju malé pojízdné Knihkupectví šťastných konců, do Francie na velkolepé dobrodružství. Přidává se ke mně moje nejlepší kamarádka Rosie s vlastní pojízdou čajovnou a její přítel Max – ten má pro změnu miniaturní veganskou kavárnu. Ještě projevilo zájem se k nám přidat několik dalších karavanistů, ovšem teprve čas ukáže, jak dlouho je to bude bavit.

Jsme taková nestálá parta.

Tedy všichni kromě Rosie. Ta se už nyní snaží vytvořit harmonogram, stanovit přesná data a místa a sepsat body, jak postupovat v nejrůznějších situacích. Ona to tak zkrátka dělá, ačkoli ví, že napláňovat život v dodávce je prakticky nemožné. Přesto je to její zvyk, kterého se těžko zbavuje. Zbožňuju Rosiinu spolehlivost, ale jsem ráda, že se pomalu učí umění nechat věci, co jí brání v rozletu, plavat.

Navíc když žijete v dodávce, plánovat nic pořádně ani nemůžete. Dodávky totiž mívají poruchy, festivaly se ruší kvůli nepřízní počasí nebo neúčasti celebrit, docházejí peníze... V každodenním životě hraje roli spousta proměnných.

Teď, když se rozcházíme, abychom si zašli pro další drinky, působíme ještě sentimentálněji. Sliby, jež nikdo nedodrží, víří ve vzduchu nad námi jako třpytivá stopa prskavky, která zhasne dřív, než je slovo napsáno. Smutně se usmívám a přeju si, aby to nemuselo skončit, nicméně vím, že musí.

Taková je cesta.

Najdu si klidné místečko, usrkávám víno a v duchu počítám, kolik jsem jich už vypila (příliš mnoho) a náhle si uvědomím, že chmurné loučení je především zárukou pořádné kocoviny.

Rosie s tvářemi zruřovělymi od alkoholu se ke mně přisune a s dlouhým povzdechem se posadí. „Nemyslela jsem si, že to bude tak těžké,“ řekne a opře si hlavu o mé rameno. Platinové vlasy jí volně padají kolem obličeje jako stužky.

Opřu si bradu o její temeno. „Já vím.“ Vydechnu. „Rok od roku se mi to zdá těžší.“ Naše malá kočovná bublina navozovala pocit bezpečí, kdy jsme se jeden druhému svěřovali se svou minulostí a vším možným, co nás tížilo. Nasmáli jsme se tolik, že nás až bolela břicha, a hašteřili se kvůli malichernostech, které nám v té době připadaly významné. Téměř stejně rychle jako lusknutím prstů to právě končí a naše cesty se rozcházejí.

Rosie si tiše hraje se svým korálkovým náramkem a krouží s ním kolem zápěstí. Tohle loučení je pro ni těžší – kočovným životem žije teprve rok. „Až budeme staré a šedivé a ohlédneme se za minulostí, nejspíš se nám vybaví všechny ty neuvěřitelné vzpomínky na lidi, kteří nám vstoupili do života, nějakým nesmazatelným způsobem ho ovlivnili a pak zase zmizeli.“

„Ta myšlenka se mi líbí.“ Představuju si postarší Rosie a Maxe na nějakém větrem ošlehaném zápraží, s voňavým domácím čajem v ruce, jak jsou stále zamilovaní. A pak si představím i své budoucí stříbrovlasé já. Jak jezdí po nekonečných cestách samotné. Pořád ale budu mít své knihy, ne? Ztřeštěné romány, jejichž čtení naplňovalo mé dny a které inspirovaly mé sny... Budu mít své fiktivní přátele, již se mnou budou v dobrém i ve zlém.

Jak se tak rozhlížím po místnosti a sleduju ty zamilované páry z *reálného* života, překvapivě cítím jakousi osamělost, přestože jsem obklopena lidmi, jimž na mně záleží.

Z hlubokého zamýšlení mě vytrhne zpět do přítomnosti Rosie, když mě dloubne loktem do žeber. „Cože?“ ptám se.

Kamarádka upírá zrak na muže stojícího u baru. I na tu dálku poznávám jeho široká ramena a typický postoj s rukama zastrčenýma hluboko do kapes. Tváří se zamýšleně, zatímco trpělivě čeká, jako by byl myslí napůl jinde, ztracený ve svých myšlenkách.

„To je *Jonathan!*“ vyhrkne Rosie příliš hlasitě. Zakryju jí rukou ústa a ignoruju fakt, že jí tím nejspíš rozmazávám rtěnku. Cítím, jak se mi v dlani odráží její smích.

„Koukej zmlknout! Nesmí si nás všimnout.“ Srdce mi buší, když se snažím pochopit, proč je zrovna tady. V tuhle chvíli.

Rosie se vyprostí zpod mé dlaně, rtěnku má našťestí rozmazanou jen lehce. „Proč by si nás neměl všimnout? To ho ani nepozdravíme?“ Svraští obočí. Vidí všechno příliš černobíle, nic mezi tím pro ni neexistuje.

Zatímco přemýšlím, jak jí to vysvětlit, otočím se zpátky k němu a potají sleduju muže, na něhož od našeho seznámení myslím až ne- zvykle často. Má delší tmavé vlasy, které se mu kroucí kolem krku. Vypadá skvěle i z profilu. Na jeho ústech je cosi smyslného, a než se nechám pohledem na ně unést, rychle své zrádné myšlenky zaplaším. To, že jsem ho po takové době zase spatřila, mnou otřásl, nic víc. Zavrtím se ke straně a snažím se schovat za kamarádku, která se nechápavě odsouvá ještě dál.

S Jonathanem jsme se seznámili vloni na hudebním festivalu. Náš kočovný způsob života ho nesmírně fascinoval. Tak lehko se

mi s ním povídalo, skoro jako bychom byli dva dávno ztracení přátelé, kteří se opět setkali. Když jsem mluvila, on mi *naslouchal*, jako by vážil každé slovo, jež mi vypadlo z úst. Poprvé od smrti svého manžela jsem v srdci pocítila malinkou jiskřičku, nicméně brzy jsem ji zadusila. A bylo to tak správně. Dala jsem slib a ten hodlám dodržet.

Když tu teď ale Jonathana vidím, jak na něj svítí reflektory, abych ho náhodou nepřehlédla, trochu se mi podlomí nohy. Díkybohu, že sedím.

„Tak co?“ ptá se Rosie.

„Co jako? Ani necekne, Rosie! Schováme se tady v koutě a budeme doufat, že zase odejde.“ Napiju se a předstírám absolutní nezájem.

„Proč?“ V ledově modrých očích se jí zračí zmatek. „Přiznej, že se ti rozbušilo srdce, z čehož se ti úplně rozevřel živůtek a tvoje ňadra –“

Kdo dnes vůbec používá slovo ňadra?! Zavrtím hlavou nad tím, jak si dobírá mou lásku k romantickým románům a klišé, jimiž je posměváčci popisují. „Moje ňadra... co je s nimi?“

„Ehm... poskočí?“ vyhrkne v neúspěšné snaze najít to správné slovo.

„Posloucháš se? Budou mi kvůli němu *poskakovat* ňadra? Upřímně, kam na tyhle věci chodíš, Rosie?“ směju se navzdory všemu.

Propukne v záchvat smíchu a pak se jí rozzářívá tvář, jako by ji napadlo něco úchvatného. „Z něho se ti *dmou* ňadra! Tak se to říká, že jo?“

„Kdyby se mi *dmula* ňadra, Rosie, už bych šla dávno vyhledat lékařskou pomoc, proboha!“ Zakryju si obličej rukama, protože jsem si jistá, že na sebe upoutala pozornost celého baru, a nejen statného

Jonathana. Naše Rosie totiž nemá takové zábrany jako my ostatní. Ostatně, na to bych si už měla zvyknout. A sakryš! Kouknu mezi prsty, a přestože na nás pochopitelně zírá celý Londýn, Jonathan stojí stále otočený na druhou stranu. Spadne mi kámen ze srdce.

„Máš štěstí, že tě neslyšel, Rosie!“

Strčí do mě loktem. „Proboha, Ario. *Můžeš* ho aspoň pozdravit! Nenutím tě přece, aby sis ho hned vzala.“

Odmítavě zavrtím hlavou. Natolik si nevěřím. Na Jonathanovi je něco divoce přitažlivého a já jsem tu jiskru necítila s nikým jiným než s TJem, což je dost divný pocit a já vím, že bych se mu měla vyhnout obloukem.

Najednou se otočí a naše pohledy se střetnou. Na okamžik se zastaví čas. Civím na něj příliš dlouho – co to dělám?! „Musím jít... na záchod!“ oznámím kamarádce, vyskočím na nohy a utíkám. Ona mě okamžitě následuje.

„Počkej, on jde sem,“ varuje mě zadýchaně. „Já snad dostanu infarkt!“ Rosie není žádná běžkyně.

Před toaletami je samozřejmě šíleně dlouhá fronta, takže se řadíme až na její konec, i když já bych nejraději vběhla do kabinky a navěky se tam schovala.

„Předtím jsi říkala, že se ti ten kluk líbí, tak proč ho nepozdravit?“ Dívá se na mě, jestli jsem se nezbláznila.

„Nic takového jsem neřekla!“

„Ale řekla!“

„Neřekla!“

„Ale jo.“

„Ne.“

Zavrčí. „Tobě se ani na záchod nechce, co?“

Zkroušeně zavrtím hlavou.

„No tak,“ vzdychne Rosie. „Aspoň se budeme chovat slušně a pozdravíme ho, *když* půjde kolem, jo? Třeba nás ani nepoznal.“

Rozčileně zafuním. „Tentokrát se ale neřehtej na celé kolo, Rosie, jo?“

Zastaví mě. „Nikdy jsem tě neviděla takhle rozhozenou.“

„Rozhozenou?“

„Přísahám, že až odsud slyším, jak ti buší srdce.“

Jsem nervózní? A pokud ano, proč? Je pravda, že jsem s Jonathaniem strávila téměř čtyřicet hodin a čas nám plynul jako voda – mohli bychom si povídat celé týdny a témata k hovoru by nám nedošla. Jenže když se nad tím zamyslím, všechno to povídání bylo jen o knihách a mém cestování, nic osobního. Takže se nedá říct, že bych toho chlapíka doopravdy znala, že? A nestalo se mi to jako kočovnici s miliony jiných lidí? Je to zkrátka součást každodenního života – tak proč se takhle chovám?

Je čas se vzpamatovat. „Bezva. Budeme předstírat, že jsme si ho nevšimly, a dělat překvapené, když se zatoulá naším směrem, fajn?“

Rosie se zasměje. „Prima plán.“

Vracíme se do rohu a já si nemůžu pomoci, abych nepohlédla směrem k baru. Není tam. Navzdory mým předchozím obavám se mi sevře srdce. Očima tékám po prostorách hospody, ale nikde není k nalezení. Vyplašila jsem ho tím, že jsem utekla.

„Zmizel, jen tak,“ konstatuje Rosie posmutněle.

Přišla jsem snad o svou jedinou šanci...?

KAPITOLA DRUHÁ

SOUTHWARK, LONDÝN

Rosie provede rychlý průzkum, ale vrátí se s pevně semknutými rty. „Možná jsme si ho vybájily.“ Usedne vedle mě a odfrkne si.

„Je *pravda*, že jsme vypily spoustu vína,“ řeknu a snažím se namluvit si, že je mi to jedno. Kolem nás se tiše choulí ostatní karavanisté. Dřívější radost ze života se po tolika dlouhých loučeních vytratila.

Klestí si k nám cestu Tori, majitelka pojízdné prodejny s drinky značky Pimm's, a já tiše zasténám. Její příchod je totiž znamení, že něco chystá, což obvykle nevěští nic dobrého. Právě teď na ni nemám náladu.

Nějak si Tori nemůžu oblíbit. Rozšiřuje o lidech pomluvy a pak to popírá. Podle ní jsem podvodnice na útěku (což je zřejmě důvod, proč nechci mluvit o své minulosti) a Rosie s Maxem žijí v otevřeném polygammním vztahu (proto Tori nabádá jiné ženy, aby Maxe neváhaly oslovit!), přestože nic takového není pravda. Nechápu, proč to dělá, ale kdykoli může přiložit polínko do ohně, neváhá to

udělat. Celé je to tak zbytečné a nedospělé. Jsme jako taková smíšená bedýnka jablek, kde se vždycky najde i pár shnilých. Tori je ale jedovatá až na dřevě.

Přimhouřím oči a připravuju se na to, co má zase za lubem. S jednou rukou v bok, jako by se procházela po přehlídkovém molu, Tori vyhrkne: „Tady se to mění v nějakou fňukací párty, je načase trochu zvednout náladu! Nechceme přece, aby naše poslední mejdlo skončilo takhle.“ Během řeči bodá do vzduchu bezdrátovým mikrofonom, aby tím svůj názor více podtrhla. „Takže, kdo zaspívá karaoke a inspiruje tak zbytek osazenstva?“

Rosie vedle mě ztuhne. Světlo reflektorů jí není vlastní – navzdory množství tekuté odvahy, které vypila.

„Co kdybys šla na pódium *ty*?“ zeptám se, i když vím, že je to marné. Tori vymyslela nějaký šílený plán a nedá pokoj, dokud nebude po jejím. Většinu cesty se mi dařilo se jí vyhýbat, ale dnes večer mě zřejmě štěstí opustilo.

„Já bych s tím neměla problém,“ vykřikne znovu svým typickým jekotem, který připomíná škrábání nehty po školní tabuli, „jenže... jsem trochu nachlazená.“ Očima těká všude kolem. „Mám bohužel moc nosový hlas, jinak bych tam byla natotata.“

Rosie se ironicky uchechtne. „To určitě.“

Naposledy se rozhlédnu, ale Jonathana stále nevidím, takže řeknu: „Fajn, dej mi ten mikrofón,“ a zničeně zavrtím hlavou. Popravdě řečeno bych i já na náš poslední společný večer raději vzpomínala jako na veselou akci než na slzavé údolí nad sklenkou vína. A navíc jsem zvyklá nasazovat veselou masku a předstírat, že život je báječný. To mi jde výborně. „Co mám zaspívat?“ zeptám se Rosie.

Tori mě už postrkuje k jevišti. „Vyberu něco vhodného, neboj se, ale ať je to opravdové vystoupení – zpívej, tanči, pořádně to rozjed.“

Že by to bylo vážně tak jednoduché? „Fajn.“ Nejspíš je to tím vínem, ale cítím se naprosto uvolněně. Vždyť se budu jen za zpěvu a trošky hudby pohupovat, ne? To jsme stejně dělali skoro každý večer u táboráku. Vyskočím na pódium a čekám, až spustí hudba. S povděkem kvituju, že jsem dnes zvolila raději úzké džíny než krátkou sukni a černé punčocháče, se kterými bych se teď trápila, aby ti dole nezahlédli něco, co by neměli.

Tori mě zvednutým palcem povzbudí a zařve: „Ať to stojí za to!“

Jakmile se ozve známá melodie, mám chuť jí zakroutit krkem. Mělo mě napadnout, že její povzbuzování nebylo tak nevinné a teď mě bude chtít zesměšnit. Nemůžu se jí pomstít odsud, takže se spokojím s tím, že po ní střelím jedovatým pohledem.

Zazubí se. „Musíme přece nějak upoutat jejich pozornost!“

Roztřeseně se pohupuju v bocích na úvodní takty písně *Pony* od zpěváka Ginuwinea a zoufale přemýšlím, jak na ni tančit, abych nevypadala, že jsem přišla přímo ze striptýzového klubu. Objeví se židle a já vyprsknu smíchy: „To je moje rekvizita?“ zeptám se a cizinec s úsměvem přikývne.

Ale co už, pomyslím si. Když se budu křečovitě bránit, budu vypadat jako ještě větší blbec, takže se uvolním a snažím se v sobě najít skrytého Channinga Tatuma, rozjedu show s tou židlí ve vší paradě. Karavanisté šílí, pískají a tleskají, jejich výkřiky přitahují ještě větší dav. Srdce mi buší a hudba duní. Nejsem si jistá, jestli je to tím, jak tančím, nebo těma očima, co mě bedlivě sledují, ale moje tělo je jako zelektrizované a já zjišťuju, že si to vlastně užívám.

Některé z dívek za mnou vyskočí na pódium a já se zanedlouho

úplně ztratím a užívám si každou slabiku, kterou zazpívám. Usmívám se ještě víc, když zahlédnu Torin ohromený výraz, protože jí plán nevyšel.

Přidávají se i další – zdá se, že *Pony* k nim promlouvá na nějaké divoké živočišné úrovni – a postrkují mě dopředu. Zakopnu a židle se převrátí. Rovnováhu se mi podaří najít až těsně u okraje pódia. Show musí pokračovat, nicméně křepčení za mnou dosahuje horečnatých rozměrů, na jevišti už není místo a najednou...

Letím, s rozpaženýma rukama připravenýma vzlétnout...

Dokud nezasáhne realita a já po chvíli napětí neletím, ale *padám!* Jakmile se pode mnou objeví země, vyjeknu a připravuju se na tvrdé přistání. Zavřu oči a ucítím úplně jemňoulinký závan energie, když místo na parkety dopadnu do něčí měkké, natažené náruče. Otevřu oči a muž, který mě svírá, není nikdo jiný než Jonathan!

„Jsem snad v nebi?“ Možná jsem se cestou dolů uhodila do hlavy a tohle je cestička k nebeské bráně?

Zasměje se a odhalí své zářivě bílé zuby, jako by byl hrdinou mého vlastního milostného románu. *Samozřejmě.* „Moc rád tě zase vidím, Ario,“ pozdraví mě tím svým sametovým hlasem.

Cítím sílu v jeho pažích, když mě svírá. Vzrušením mi přeběhne mráz po zádech, pocit, který jsem už dlouho nezažila, až mě to tiše omráčí. Dívá se mi tak hluboko do očí, že hlučná místnost ztichne a já vidím jen jeho. Můj vlastní hrdina, kterého mi seslali, aby mě zachránil před předčasným pádem, přesně jako v knihách.

Malinko nakrčí obočí a já nějak cítím, že je to výzva k polibku, takže nad tím příliš nepřemýšlím – prostě následuju své srdce. Přitisknu své rty na jeho a nechám se unášet tím slastným pocitem.

Je to elektrizující, jako bych se po dlouhém spánku probudila konečně životu. Líbáme se, jako bychom byli poslední dva lidé na světě. Právě takhle jsem si to představovala, a jsem zklamaná jen z toho, že jsem omámená. Může za ty pocity on, ten pád, nebo všechno to víno? Vážně bych měla být víc... Myšlenka odplouvá, jak se náš polibek prohlubuje. Krade mi dech z plic tím nejkouzelnějším způsobem, ale na okraj mého podvědomí se tlačí obavy, které náležitě ignoruju a místo toho se kochám dotykem jeho rtů na svých. Když se od sebe konečně odpojíme, místnost se zatočí a já ztratím řeč. Zamrkám, načež se hluk pomalu vrací a to kouzlo přeruší lidé, kteří se potácejí kolem. Omámeně sleduju, jak si mě Tori nepřátelsky měří, ve tváři má vepsanou pomstu. Ještě jsem jí nezapomněla, že si ze všech písní vybrala právě *Pony*, abych to tady podle jejích slov „pořádně rozjela“, čímž mě prakticky donutila katarapultovat se z pódia do náruče tohohle rozkošného sexy chlapa – pěkná mrška, ta Tori!

„Vystřel odsud,“ pobídnu ji. „Dřív, než se s ostatními podělím o to tajemství, cos mi před nedávnem řekla.“ Povytáhnu obočí a snažím se tvářit drsně.

Tori vytřeští oči. „To bys neudělala!“

„Ale udělala!“

Co se týče tajemství, není to nic zas tak pikantního: je zamilovaná do hudebníka Axela, ale nehodlá s tím nic dělat – což je zvláštní vzhledem k faktu, že se tak ráda plete do života ostatním.

Naposledy po mně střelí ostrým pohledem, poklepe Jonathanovi na rameno a řekne: „Neposlouchej ani slovo z toho, co ti poví, Aria trpí bujnou představivostí...“ S úsměvem kočky, která slízla smetanu, odkluše stranou, a kdybych nebyla spoutaná Jonathanovými

silnými pažemi, nejspíš bych jí odpověděla něco hodně ošklivého. Co jí na mně *vadí*?

„Cože...?“

„Promiň,“ řeknu, když mě opustí veškerý rozum a představím si sebe v hlavní roli a Jonathana jako úžasného hrdinu. Právě mě zachránil před nesčetnými zlomeninami a modřinami. Uvědomím si, že mě stále svírá v náruči – musí mít sílu snad jako hrom!

„Co ti mám prominout?“ Nejspíš si myslí, že se omlouvám za ten polibek.

Ale já už ani sama nevím. „Můžeš mě dát dolů, jestli chceš.“

„A mám?“

Jo. Ne. Nevím.

Jeho hluboké modré, nevyzpytatelné oči mě přímo hypnotizují. Mohla bych se v nich ztratit, ale ten červíček pochybností se stále snaží rozptýlit mlhu. Rosie mě nabádá, abych otevřela své srdce – jako by to bylo tak jednoduché jako dát klíč do zámku. A když se dívám do Jonathanových rozzářených očí, přemýšlím, proč jsem to ještě nezkusila? Existuje dobrý důvod, ale je pomíjivý, slabý jako šepot a těsně mimo můj dosah – jsem snad zmatená, opilá láskou nebo možná jenom *namol*?

Rosie se k nám přitočí, sukně jí přitom zavlaže. Když nás spatří, prudce zalapá po dechu a vydá zvláštní zvuk. Vrhne po mně pohled, který nedokážu úplně rozluštit, ale dojde mi, že se chovám divně. Jonathan mě stále drží v náruči, jako by mě právě zachránil z hořící budovy nebo tak něco, a tak se mu vymaním. Pořád se cítím vratce. Celá tahle situace by se dala popsat jako *jedno špatné rozhodnutí za druhým*.

„Já jsem spadla,“ řeknu příliš hlasitě. „Z jeviště. Jonathan mě

chytil, jinak... bych se vážně zranila. Možná bych byla i mrtvá, celá od krve.“ Představuju si, jak vyšetřovatelé na místě činu křídou kreslí obrys mého těla, a vím, že ten hrůzný obraz odvede Rosiinu pozornost. Pořád si představuje svou blížící se smrt.

„Jsem ráda, že jsi naživu,“ řekne Rosie. „Jdu najít Maxe. Hned se vrátím.“ Než odmašliruje pryč, neodpustí si dramatický výraz ve smyslu: *Co se to sakra děje? Nechám tě samotnou na dvě minuty, a ty takhle?!*

Jonathan a já stojíme blízko sebe a rozhostí se ticho. Nedokážu formulovat slova, ani mě žádná *nenapadají*. V hlavě se mi honí nesmyslné myšlenky, ale nechci vypadat jako úplný blbec. Tedy jako větší než dosud. „Venku je zima.“ *To se ti povedlo, Ario!* „Chci říct, že je až nezvykle zima.“ *Ještě lepší!* „Ale tady je teplo.“

Usměje se a to mu rozzáří krásnou tvář. „Jaro ve Velké Británii, co?“ Jenom mě škádlí. Samozřejmě že je jaro a samozřejmě že je venku chladno. Jsme přece v zatracené Anglii.

„Přesně.“

Ušetří mi další bolestné mlčení otázkou: „Zůstáváš v Londýně ještě dlouho?“

Zavrtím hlavou. „Ne, vlastně ne. Míříme teď společně do Francie.“ V očích se mu zračí překvapení, ovšem Francie přece není na konci světa, ne? „Tohle je náš večírek na rozloučenou. A co ty? Žiješ v Londýně?“

Co o tom chlapovi vlastně vím? Je doopravdy možné, že jsem se ho tehdy ve své sobeckosti vůbec na nich nezeptala? Pokud si vzpomínám, velmi živě jsme diskutovali o knihách, a já vím, že když se na toto téma dostane, dokážu takovým povídáním trávit doslova celé *dny*. Nic moc jiného jsme neprobrali.

„Ne, bydlím v St. Albans. Přijel jsem do Londýna na schůzku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Pojízdné knihkupectví šťastných konců*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.